

ΣΤΕ 652/2019 [ΜΗ ΝΟΜΙΜΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ ΈΚΤΑΣΗΣ ΩΣ ΔΑΣΙΚΗΣ ΑΝΑΔΑΣΩΤΕΑΣ]

Περίληψη

- Στην προκειμένη περίπτωση κρίθηκε ότι το έννομο συμφέρον του εκκαλούντος εξέλιπε μετά την ακύρωση της πράξεως χαρακτηρισμού, στο πλαίσιο της ενδικοφανούς διαδικασίας, λόγω της υπαγωγής της εκτάσεως στην αναδάσωση του έτους 1934, το δε εκκαλούν δεν προέβαλε λόγους κατά της αιτιολογίας αυτής αλλά αμφισβήτησε με την αίτηση ακυρώσεως τον δασικό χαρακτήρα της εκτάσεως. Η κρίση όμως αυτή του δικάσαντος δικαστηρίου έρχεται σε αντίθεση προς την υφιστάμενη νομολογία, δεδομένου ότι, σύμφωνα με αυτήν, ο ενδιαφερόμενος δύναται αφενός να αμφισβητήσει την υπαγωγή ορισμένης εκτάσεως στην αναδάσωση, αφετέρου, ειδικώς δε στην περίπτωση της αναδάσωσης του έτους 1934, η οποία θεωρείται παρωχημένη, να αμφισβητήσει και το δασικό χαρακτήρα ορισμένης εκτάσεως, υπαχθείσας αρχικώς στην αναδάσωση του έτους 1934, ενόψει της μεταγενέστερης εκτιμήσεως της καταστάσεως εκ μέρους της Διοίκησης, όπως συμβαίνει και στην περίπτωση εκδόσεως πράξεως χαρακτηρισμού. Συνεπώς, η κρινόμενη έφεση ασκείται παραδεκτώς. Ενόψει δε των ανωτέρω εκτεθέντων, ο προβαλλόμενος λόγος εφέσεως, ότι παρίσταται μη νόμιμη η κρίση της προσβαλλομένης αποφάσεως περί ελλείψεως εννόμου συμφέροντος του εκκαλούντος για την άσκηση της αιτήσεως ακυρώσεως είναι βάσιμος και πρέπει, για τον λόγο αυτόν, να εξαφανιστεί η προβαλλόμενη απόφαση. Η κατά την κρίση της Διοικήσεως υπαγωγή ορισμένης εκτάσεως στην ως άνω αναδασωτική πράξη του 1934 δεν κωλύει τον χαρακτηρισμό της εκτάσεως αυτής με τη διαδικασία του άρθρου 14 του ν. 998/1979.

Όπως προκύπτει από το περιεχόμενο της αποφάσεως της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής Επιλύσεως Δασικών Αμφισβητήσεων, η Επιτροπή προέβη νομίμως κατ' αρχήν σε επανεκτίμηση της κατάστασης στην περιοχή και ειδικότερα του δασικού χαρακτήρα αυτής. Πλην η σχετική κρίση της Επιτροπής στηρίχθηκε σε μη νόμιμα στοιχεία. Στηρίχθηκε, ειδικότερα στο ότι η επίμαχη έκταση περιλαμβάνεται στην αναδάσωση του 1934 και στο ότι αυτή δεν εμπίπτει σε κάποια από τις εξαιρέσεις της αποφάσεως κηρύξεως της αναδασώσεως, στους χάρτες του έτους 1884 του Kaupert, καθώς και στη συνταχθείσα από το τότε Δασαρχείο Αττικής, κατά τη δεκαετία του 1930, διαχειριστική έκθεση του διακατεχομένου Μοναστηριακού Δάσους Σκαραμαγκά, δηλαδή σε στοιχεία αναγόμενα σε χρόνο παρωχημένο. Περαιτέρω, η κρίση της ανωτέρω αποφάσεως της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής, σε σχέση με το δασικό χαρακτήρα της περιοχής, στηρίχθηκε στη μορφή της επίμαχης εκτάσεως διαχρονικά, όπως αυτή αποτυπώνεται στις αεροφωτογραφίες του έτους 1937, 1945 έως 1984, χωρίς ωστόσο να αιτιολογείται με τον τρόπο αυτόν ο δασικός χαρακτήρας της

εκτάσεως, δεδομένου ότι με την ανωτέρω απόφαση συνομολογείται κατ' ουσίαν ότι κατά το έτος 1937 η έκταση είχε απλώς οριακά δασικό χαρακτήρα, σε ποσοστό άνω του 15%, ενώ ήδη από το 1945 και μετά, δηλαδή πολύ πριν το Σύνταγμα του 1975, δεν είχε δασική μορφή, ήδη δε κατα το χρόνο εκδόσεως της ανωτέρω, προσβαλλομένης με την κρινόμενη αίτηση, αποφάσεως η έκταση καλυπτόταν από μπάζα. Περαιτέρω, η κρίση περί του δασικού χαρακτήρα της επίμαχης εκτάσεως δεν δύναται να στηριχθεί ούτε στις χορηγηθείσες άδειες επεμβάσεως στη γύρω περιοχή, που μνημονεύει η απόφαση της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής, οι οποίες δόθηκαν ως επί δασικών εκτάσεων, δεδομένου ότι οι εγκρίσεις αυτές αφορούν, πάντως, άλλες γειτονικές εκτάσεις και όχι την επίμαχη, η οποία είναι αυτοτελής έκταση μεγάλου εμβαδού, η οποία μπορεί και πρέπει να κριθεί με βάση τα δικά της χαρακτηριστικά. Με τα δεδομένα αυτά, δεν αιτιολογείται η κρίση της προσβαλλομένης πράξεως σε σχέση με τον δασικό χαρακτήρα της επίμαχης εκτάσεως, όπως βασίμως προβάλλεται.

Πρόεδρος: Αθ. Ράντος

Εισηγητής: Μ.Ε. Παπαδημήτρη

ΒΑΣΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

2. Επειδή ειδικότερα, όπως προκύπτει από την εκκαλουμένη και τα στοιχεία του φακέλου της υποθέσεως, με την αυτεπαγγέλτως εκδοθείσα υπ' αριθ. 5142/5.7.2002 πράξη χαρακτηρισμού του Δασάρχη Πειραιώς χαρακτηρίστηκε έκταση συνολικού εμβαδού 120 στρεμμάτων στη θέση "Λακώματα Σχιστού" του Δήμου Περάματος ως δασική αναδασωτέα, κατ' άρθρο 3 παρ. 2 και 5 του ν. 998/1979, από πλευράς δε ωφελιμότητας κρίθηκε ότι εμπίπτει στην περίπτωση του άρθρου 4 παρ. 1 εδ. ε' του ν. 998/1979 και από πλευράς θέσεως στην περίπτωση του άρθρου 4 παρ. 2 εδ. β, ζ στ του εν λόγω νόμου. Η ανωτέρω πράξη χαρακτηρισμού εκδόθηκε κατόπιν αυτοψίας και της από 26.6.2002 εισηγήσεως Δασολόγου του Δασαρχείου Πειραιώς, σύμφωνα με την οποία, μετά από φωτοερμηνεία αεροφωτογραφιών των ετών 1937, 1945, 1965, 1979, 1984, 1989 και 1998, η επίδικη έκταση έχει δασική μορφή και καλύπτεται από πεύκα, σχίνα, αγριελιές, βένια, σε ποσοστό άνω του 15% στις Α/Φ έτους 1937 και οριακά μη δασική μορφή στις Α/Φ έτους 1945. Σύμφωνα με την ίδια εισήγηση, λόγω παρανόμων εκχερσώσεων ή πυρκαγιάς η έκταση έχει μη δασική μορφή μέχρι και το έτος 1969, ενώ μετά το έτος 1984 αρχίζουν τεχνητές αναδασώσεις και η έκταση αρχίζει να αποκτά οριακά δασική μορφή. Η εν λόγω έκταση, μεγάλο τμήμα της οποίας, σύμφωνα με την ανωτέρω πράξη χαρακτηρισμού, εμπίπτει εντός του περιγράμματος του δασικού χαρακτήρα εκτάσεων τις οποίες ο Υπ. Γεωργίας αναγνώρισε, με την υπ' αριθ. 92348/8297/1992 απόφασή του, ως ιδιωτικές, ανήκουσες στην Ι. Μ. Κλειστών, περιλαμβάνεται στις κηρυχθείσες ως αναδασωτέες εκτάσεις με την υπ' αριθ. 108424/34 απόφαση του Υπουργού Γεωργίας. Περαιτέρω, σύμφωνα με την ανωτέρω

Πράξη Χαρακτηρισμού, η επίδικη έκταση, όπως προκύπτει από τις διατάξεις του άρθρου 21 του ν. 2742/1999 και τα συνοδευτικά σχεδιαγράμματα του νόμου αυτού, βρίσκεται στη Ζώνη Α απολύτου προστασίας του άρθρου 21 «Καθορισμός ορίων ζωνών προστασίας του Όρους Αιγάλεω... Καθορισμός ειδικών χρήσεων και όρων δόμησης ζωνών στην περιφέρεια του ορεινού όγκου» του ν. 2742/1999 (Α' 207). Κατά της ανωτέρω πράξεως χαρακτηρισμού ασκήθηκαν αντιρρήσεις από το ήδη εκκαλούν ΝΠΔΔ, με τις οποίες αμφισβητήθηκε ο δασικός χαρακτήρας της εκτάσεως, αλλά και από τον Γενικό Γραμματέα Περιφέρειας Αττικής, ο οποίος ζήτησε την ακύρωσή της, για το λόγο ότι ήταν σε ισχύ η απόφαση 108424/34 του Υπουργού Γεωργίας περί κηρύξεως της εκτάσεως ως αναδασωτέας και επομένως παρείλκε η έκδοση πράξεως χαρακτηρισμού. Επί των ως άνω αντιρρήσεων εκδόθηκε η υπ'αριθ. 107/2003 απόφαση της Πρωτοβάθμιας Επιτροπής Επιλύσεως Δασικών Αμφισβητήσεων Πειραιώς, με την οποία ακυρώθηκε η πράξη χαρακτηρισμού, αφού απορρίφθηκαν οι αντιρρήσεις του ήδη εκκαλούντος ΝΠΔΔ και έγιναν δεκτές οι αντιρρήσεις του Γενικού Γραμματέα. Με την απόφαση αυτή έγινε δεκτό ότι, σύμφωνα με την απόφαση 838/2002 του Συμβουλίου της Επικρατείας, δεν υπήρχε πλέον δυνατότητα χαρακτηρισμού της επίδικης εκτάσεως ως δασικής ή μη, εφόσον είχε κηρυχθεί αναδασωτέα με την απόφαση 108424/1934 απόφαση του Υπουργού Γεωργίας. Κατά της αποφάσεως αυτής άσκησε προσφυγή το εκκαλούν ΝΠΔΔ. Ειδικότερα, ζήτησε να ακυρωθεί ή να τροποποιηθεί η απόφαση 107/2003 της Πρωτοβάθμιας Επιτροπής Επιλύσεως Δασικών Αμφισβητήσεων για το λόγο ότι η υπ'αριθ. 108424/34 απόφαση του Υπουργού Γεωργίας αναφέρει ότι εξαιρούνται από την αναδάσωση οι οικισμοί, οι βιομηχανικές περιοχές, οι χορτολιβαδικές εκτάσεις και οι έχουσες κλίση μέχρι 40% εκτάσεις. Ακριβώς δε στην τελευταία περίπτωση της εξαιρέσεως από την κηρυσσόμενη γενική αναδάσωση της Αττικής, υπάγεται, σύμφωνα με το εκκαλούν, η συγκεκριμένη έκταση, αφού σε σχετικές αποφάσεις και έγγραφα του Δασαρχείου Πειραιά, αναφέρεται ότι είναι χορτολιβαδική και ότι δεν έχει κλίση μεγαλύτερη από 40%. Περαιτέρω, με το κατατεθέν υπόμνημα (έτους 2010) το εκκαλούν ΝΠΔΔ προέβαλε ότι η επίδικη έκταση ήταν ανέκαθεν γυμνή από κάθε ίχνος δασικής βλαστήσεως και ρητά ως εκ τούτου εξαιρείτο των κηρυχθεισών ως αναδασωτέων το έτος 1934 εκτάσεων. Η επίδικη δε έκταση, η οποία ουδέποτε κάηκε ή αποψιλώθηκε, αποτελούσε, σύμφωνα με τους διατυπωθέντες ισχυρισμούς του εκκαλούντος, πάντοτε, μαζί με την ευρύτερη γύρω από αυτήν περιοχή, μία βραχώδη, γυμνή, χωρίς βλάστηση έκταση. Τελικώς επί της προσφυγής του εκκαλούντος ΝΠΔΔ εκδόθηκε η απόφαση 2/2010 της 1ης Δευτεροβάθμιας Επιτροπής Επίλυσης Δασικών Αμφισβητήσεων Εφετείου Πειραιώς (συνεδρίαση 19.5.2010), με την οποία απορρίφθηκε η ασκηθείσα προσφυγή του εκκαλούντος και επικυρώθηκε η απόφαση 107/2003 της Πρωτοβάθμιας Επιτροπής Επίλυσης Δασικών Αμφισβητήσεων. Ειδικότερα η Δευτεροβάθμια Επιτροπή απέρριψε την προσφυγή του εκκαλούντος αφού έλαβε υπόψη α) ότι από την πραγματοποιηθείσα στις 12.5.2010 επιτόπια θεώρηση της εκτάσεως, καθώς και από το υπόμνημα που υπέβαλε η Δ/ση Δασών Πειραιώς, με το οποίο συμφώνησε η Επιτροπή, η γενική και επιμέρους κλίσεις της επίδικης εκτάσεως είναι πάνω από 40%, και ότι συνεπώς η

έκταση αυτή δεν υπάγεται στις εξαιρέσεις της υπ'αριθ. 108424/34 αποφάσεως του Υπουργού Γεωργίας και ότι ισχύει η διάταξη του άρθρου 1 παρ. 5 του ν. 3208/2003, β) ότι από τους γερμανικούς χάρτες του Kaupert του έτους 1884 η έκταση ήταν δάσος κωνοφόρων, ενώ για την περιοχή συντάχθηκε διαχειριστική έκθεση του διακατεχομένου Μοναστηριακού Δάσους Σκαραμαγκά από το τότε Δασαρχείο Αττικής, που την φέρει ως τμήμα του δάσους Σκαραμαγκά γ) ότι από τη στερεοσκοπική παρατήρηση των αεροφωτογραφιών και από την επιτόπια θεώρηση της επίδικης έκτασης από την Δευτεροβάθμια Επιτροπή Επίλυσης Δασικών Αμφισβητήσεων διαπιστώθηκε ότι το σύνολο της εκτάσεως στις Α/Φ του 1937 καλυπτόταν από δασική βλάστηση, σε ποσοστό άνω του 15% και στη συνέχεια, από το έτος 1945 έως το έτος 1984, δεν είχε δασική μορφή (οριακά) λόγω καταστροφής της από παράνομες εκχερνώσεις και πυρκαγιές, ενώ, κατά το χρόνο πραγματοποίησης της επιτόπιας θεώρησης, διαπιστώθηκε ότι η επίδικη έκταση καλυπτόταν από μπάζα, δ) ότι, σύμφωνα με τα κριθέντα με την απόφαση 838/2002 του Συμβουλίου της Επικρατείας, δεν υπάρχει πλέον έδαφος χαρακτηρισμού της εκτάσεως ως δασικής, λόγω της κηρύξεώς της ως αναδασωτέας με την 10842/34 απόφαση του Υπουργού Γεωργίας και ότι η απόφαση αυτή ουδέποτε καταργήθηκε με άλλη ισόδυναμη νομική πράξη, διατηρεί πλήρως την ισχύ της και είναι εφαρμοστέα, ε) ότι από τη Διεύθυνση Δασών Πειραιά υποβλήθηκε τεκμηριωμένο υπόμνημα, με το οποίο συμφωνεί η Δευτεροβάθμια Επιτροπή, από όπου φαίνονται όλες οι δοθείσες από τη Δ/ση Δασών Πειραιώς και το Υπουργείο Γεωργίας “εγκρίσεις” στην γύρω περιοχή, ως επί δασικών εκτάσεων, [(άρση αναδάσωσης Δ/1228/1995 του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Αττικής, άδεια κατάτμησης 96949/4817 πε του Υπουργείου Γεωργίας για κατασκευή νεκροταφείου Σχιστού, οικ. 63063/9344 πε/97 για τη διέλευση αγωγού φωταερίου επί δασικής έκτασης, έγκριση για κατασκευή βιοτεχνικού πάρκου στην ΕΤΒΑ και του διαμετακομιστικού σταθμού απορριμμάτων, έγκριση για δημιουργία πάρκου αναψυχής (παλαιά χωματερή)], ακόμη και με την υφιστάμενη μορφή της (μπαζωμένη έκταση), με συνέπεια η Επιτροπή να λάβει υπόψη το χαρακτήρα της περιβάλλουσας έκτασης (δασικής), σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 3 του ν. 998/1979 πριν το 2003 και το άρθρο 1 παρ. 4 του ν. 3208/2003. Αίτηση ακυρώσεως κατά της αποφάσεως 2/2010 της 1ης Δευτεροβάθμιας Επιτροπής Επίλυσης Δασικών Αμφισβητήσεων Πειραιώς, Εφετείου Πειραιώς απορρίφθηκε με την ήδη εκκαλούμενη απόφαση. Ειδικότερα, με την απόφαση αυτή έγινε δεκτό ότι με την αίτηση ακυρώσεως το εκκαλούν ΝΠΔΔ αμφισβήτησε τη νομιμότητα της 5141/5.7.2002 πράξεως χαρακτηρισμού του Δασάρχη Πειραιώς ως προς τον δασικό χαρακτήρα της επίδικης εκτάσεως, η οποία ενσωματώθηκε στην απόφαση της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής Δασικών Αμφισβητήσεων. Η πράξη όμως χαρακτηρισμού ακυρώθηκε με την 107/2003 απόφαση της Πρωτοβάθμιας Επιτροπής Επίλυσης Δασικών Αμφισβητήσεων, κατόπιν αντιρρήσεων εκ μέρους του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Αττικής για το λόγο ότι ο Δασάρχης έπρεπε να απόσχει του χαρακτηρισμού της επίμαχης εκτάσεως διότι είχε κηρυχθεί αναδασωτέα με την 108424/34 απόφαση του Υπουργού Γεωργίας. Η απόφαση δε αυτή της Πρωτοβάθμιας Επιτροπής επικυρώθηκε με την απόφαση 2/2010 της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής. Με

αυτά τα δεδομένα κρίθηκε με την εκκαλούμενη απόφαση ότι εξέλιπε το έννομο συμφέρον του αιτούντος, εφόσον η πράξη χαρακτηρισμού του Δασάρχη Πειραιώς ακυρώθηκε κατόπιν τηρήσεως της ενδικοφανούς διαδικασίας του άρθρου 14 του ν. 998/1979, οπότε και έπαυσε να έχει νομικές συνέπειες για το αιτούν νομικό πρόσωπο. Περαιτέρω, με την εκκαλουμένη κρίθηκε ότι δεν πλήττεται η αιτιολογία της 2/2010 της 1ης Δευτεροβάθμιας Επιτροπής Επίλυσης Δασικών Αμφισβητήσεων Πειραιώς, αλλά προβάλλονται μόνο λόγοι που αφορούν στο χαρακτήρα της επίμαχης εκτάσεως ως δασικής.

3. Επειδή, με την παρ. 2 του άρθρου 12 του ν. 3900/2010 (Α΄ 213/17.12.2010) προστέθηκε στην παρ. 1 του άρθρου 58 του π.δ. 18/1989 (Α΄ 8) το ακόλουθο εδάφιο: «Η έφεση επιτρέπεται μόνον όταν προβάλλεται από τον διάδικο, με συγκεκριμένους ισχυρισμούς που περιέχονται στο σχετικό δικόγραφο, ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή ότι υπάρχει αντίθεση της προσβαλλομένης αποφάσεως προς τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανωτάτου δικαστηρίου είτε προς ανέκκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου». Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, ο εκκαλών βαρύνεται δικονομικώς με την υποχρέωση, επί ποινή ολικού ή μερικού απαραδέκτου της έφεσής του, να τεκμηριώσει με ειδικούς και συγκεκριμένους ισχυρισμούς που περιέχονται στο εισαγωγικό δικόγραφο για καθέναν από τους προβαλλόμενους λόγους είτε ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας επί συγκεκριμένου νομικού ζητήματος, δηλαδή επί ζητήματος ερμηνείας διάταξης νόμου ή γενικής αρχής του ουσιαστικού ή δικονομικού δικαίου, η οποία είναι κρίσιμη για την επίλυση της ενώπιον του Δικαστηρίου αγόμενης διαφοράς, είτε ότι οι παραδοχές της εκκαλούμενης απόφασης επί συγκεκριμένου νομικού ζητήματος, η επίλυση του οποίου ήταν αναγκαία για τη διάγνωση της οικείας υπόθεσης, έρχονται σε αντίθεση προς παγιωμένη ή πάντως μη ανατραπείσα νομολογία, επί του αυτού νομικού ζητήματος και υπό τους αυτούς όρους αναγκαιότητας για τη διάγνωση των σχετικών υποθέσεων, ενός τουλάχιστον εκ των τριών ανωτάτων δικαστηρίων (Σ.τ.Ε., Α.Π., Ελ.Σ) ή του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου ή προς ανέκκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου. Στην τελευταία περίπτωση, οι αποφάσεις, προς τις οποίες προβάλλεται αντίθεση της εκκαλουμένης, πρέπει να μνημονεύονται ειδικώς και το κριθέν με αυτές νομικό ζήτημα θα πρέπει να ήταν ουσιώδες για την επίλυση των ενώπιον των δικαστηρίων εκείνων διαφορών (βλ. Σ.τ.Ε. 103/2016, 91/2016, πρβλ. Σ.τ.Ε. 3316/2015, 4931/2014, 3578/2014, 4987/2012, 3933/2012). Περαιτέρω, ως αντίθεση σε νομολογιακό προηγούμενο κατά την έννοια της ανωτέρω διάταξης δεν νοείται η αναφερόμενη σε ζητήματα αιτιολογίας συνδεόμενα με το πραγματικό της κρινόμενης υπόθεσης, αλλά εκείνη που αφορά στην ερμηνεία διάταξης νόμου ή γενικής αρχής, δυνάμενης να έχει γενικότερη εφαρμογή, ανεξαρτήτως εάν αυτή η ερμηνεία διατυπώνεται στη μείζονα ή στην ελάσσονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού της εκκαλουμένης και των λοιπών αποφάσεων, προς τις οποίες προβάλλεται ότι υφίσταται αντίθεση (πρβλ. Σ.τ.Ε. 4686/2015, 3578/2014 κ.ά.).

4. Επειδή, η κρινόμενη έφεση ασκήθηκε στις 9.6.2015 και, ως εκ τούτου, καταλαμβάνεται από την ανωτέρω διάταξη της παραγράφου 2 του άρθρου 12 του ν. 3900/2010. Με την κρινόμενη έφεση προβάλλεται, καθ'ερμηνεία του δικογράφου, ότι η Δευτεροβάθμια Επιτροπή δεν είχε νόμιμη συγκρότηση εξαιτίας του ότι μετείχε σε αυτήν δικαστικός λειτουργός και επομένως το δικάσαν Διοικητικό Εφετείο όφειλε να ακυρώσει για τον λόγο αυτό, που έπρεπε να εξετασθεί αυτεπαγγέλτως, την απόφαση της ανωτέρω Επιτροπής και να μην αντιπαρέλθει σιγή την συγκεκριμένη πλημμέλεια της αποφάσεως της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής Επίλυσης Δασικών Αμφισβητήσεων. Περαιτέρω, το εκκαλούν ΝΠΔΔ προβάλλει, για τη θεμελίωση του παραδεκτού του λόγου αυτού και επομένως και της κρινόμενης εφέσεως, ότι η ανωτέρω κρίση (σιωπηρή απόρριψη) από το δικάσαν δικαστήριο λόγου αυτεπαγγέλτως εξεταζόμενου έρχεται σε αντίθεση προς τα κριθέντα με τις αποφάσεις 137/2015 και 99/2015 και ως εκ τούτου η κρινόμενη έφεση ασκείται κατά τούτο, παραδεκτώς, σύμφωνα με το άρθρο 12 παρ. 2 του ν. 3900/2010. Ανεξαρτήτως, όμως, του ότι οι αποφάσεις που επικαλείται το εκκαλούν ΝΠΔΔ είναι παραπεμπτικές στην επταμελή σύνθεση και δεν περιέχουν οριστική κρίση, ο ανωτέρω ισχυρισμός πρέπει να απορριφθεί προεχόντως ως ερειδόμενος επί εσφαλμένης προϋποθέσεως, δεδομένου ότι η εκκαλουμένη δεν περιέχει κρίση, έστω και σιωπηρή, περί αδυναμίας αυτεπάγγελτης εξετάσεως σχετικού λόγω ακυρώσεως.

5. Επειδή, περαιτέρω προβάλλεται ότι η κρίση του δικάσαντος Διοικητικού Εφετείου ότι το εκκαλούν ΝΠΔΔ στερείται εννόμου συμφέροντος για την άσκηση της αιτήσεως ακυρώσεως, με την αιτιολογία ότι η υπ' αριθ. 5142/5.7.2002 πράξη χαρακτηρισμού της εκτάσεως είχε ακυρωθεί με την 107/2003 απόφαση της Πρωτοβάθμιας Επιτροπής Επίλυσης Δασικών Αμφισβητήσεων, η οποία στη συνέχεια επικυρώθηκε από την 2/2010 απόφαση της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής, είναι εσφαλμένη, δεδομένου ότι η κρίση αυτή στηρίζεται στην εσφαλμένη παραδοχή ότι με την αίτηση ακυρώσεως προσβλήθηκε η πράξη χαρακτηρισμού, ενώ αντίθετα, όπως προκύπτει από το δικόγραφο της αιτήσεως ακυρώσεως, το εκκαλούν ΝΠΔΔ εστράφη με αυτήν κατά της αποφάσεως της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής, η οποία είναι και η μόνη παραδεκτώς προσβαλλόμενη πράξη. Συναφώς προβάλλεται ότι η κρίση της εκκαλουμένης ότι το εκκαλούν στερείται εννόμου συμφέροντος για την άσκηση αιτήσεως ακυρώσεως κατά της πράξεως χαρακτηρισμού και επομένως ότι η πράξη αυτή δύναται να προσβληθεί αυτοτελώς, είναι αντιφατική, δεδομένου ότι σε άλλη σκέψη της εκκαλουμένης έγινε δεκτό ότι η απόφαση της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής Επίλυσης Δασικών Αμφισβητήσεων, με την οποία τελειούται η ενδικοφανής διαδικασία του άρθρου 998/1979, είναι η μόνη παραδεκτώς προσβαλλόμενη πράξη. Οι λόγοι όμως αυτοί εφέσεως προβάλλονται απαραδέκτως προεχόντως διότι δεν συνοδεύονται από αυτοτελείς, ειδικούς και συγκεκριμένους ισχυρισμούς προς άρση του απαραδέκτου της κρινόμενης εφέσεως, σύμφωνα με όσα εκτίθενται στην τρίτη σκέψη αναφορικά με την ερμηνεία του άρθρου 12 παρ. 2 του ν. 3900/2010, ενώ η επίκληση σειράς αποφάσεων του Συμβουλίου της Επικρατείας (ΣτΕ 2937/2014, 2346/2014,

4078/2014, 3660/2009, 3572/2009, 3893/2007), γίνεται αποκλειστικά προς ενίσχυση της βασιμότητας της βασιμότητας των προβαλλομένων λόγων. Εν πάση δε περιπτώσει με την εκκαλουμένη κρίθηκε συμφώνως προς τα γενόμενα δεκτά με τις ανωτέρω αποφάσεις ότι στην απόφαση της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής Επίλυσης Δασικών Αμφισβητήσεων ενσωματώθηκε η πράξη χαρακτηρισμού 5141/5.7.2002 του Δασάρχη Πειραιώς.

6. Επειδή, περαιτέρω προβάλλεται ότι η κρίση της εκκαλουμένης ότι το εκκαλούν ΝΠΔΔ στερείται εννόμου συμφέροντος για την άσκηση της κρινομένης αιτήσεως, λόγω της ακυρώσεως της πράξεως χαρακτηρισμού του Δασάρχη με τις αποφάσεις των Επιτροπών Επίλυσης Δασικών Αμφισβητήσεων, με τις οποίες έγινε δεκτό ότι η έκταση δεν εμπίπτει στις εξαιρέσεις της αποφάσεως 108424/34, είναι μη νόμιμη και αντίκειται στις διατάξεις του άρθρου 20 παρ. 1 Σ, 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ και του άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της συμβάσεως αυτής. Και τούτο διότι το εκκαλούν ΝΠΔΔ έχει έννομο συμφέρον για την άσκηση της αιτήσεως ακυρώσεως, ενόψει του ότι με τις αποφάσεις των Επιτροπών απορρίφθηκε ακριβώς ο ισχυρισμός του εκκαλούντος ΝΠΔΔ περί μη υπαγωγής της επίδικης έκτασης σε αυτήν που κηρύχθηκε αναδασωτέα το έτος 1934. Σε περίπτωση δε ακυρώσεως της αποφάσεως της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής Επίλυσης Διοικητικών Διαφορών, η Διοίκηση οφείλει να επανέλθει και να επανεξετάσει το ζήτημα της υπαγωγής ή μη της επίδικης εκτάσεως στην κηρυχθείσα ως αναδασωτέα έκταση. Το εκκαλούν ΝΠΔΔ προβάλλει, για τη θεμελίωση του παραδεκτού του λόγου αυτού εφέσεως, ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας, η οποία να επιλύει το ζήτημα αν διατηρείται το έννομο συμφέρον του αιτούντος την ακύρωση αποφάσεως της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής Επίλυσης Δασικών Αμφισβητήσεων, σε περίπτωση που με την απόφαση αυτή κρίνεται ότι η επίδικη έκταση ανήκει σε αναδασωτέα έκταση, όταν προηγουμένως η Πρωτοβάθμια Επιτροπή, αποδεχόμενη αντιρρήσεις του οικείου Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας και απορρίπτοντας αντιρρήσεις του αιτούντος περί του αντιθέτου, ακύρωσε πράξη χαρακτηρισμού της επίδικης έκτασης ως δασικής. Ο ισχυρισμός όμως αυτός, όπως διατυπώνεται, δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 12 παρ. 2 του ν. 3900/2010, ενόψει του ότι αναφέρεται στην αιτιολογία της εκκαλουμένης και ειδικότερα στο πραγματικό της κριθείσας υποθέσεως και όχι στην ερμηνεία διάταξης νόμου ή γενικής αρχής του ουσιαστικού ή δικονομικού δικαίου και ως εκ τούτου πρέπει να απορριφθεί. Περαιτέρω, όμως, προβάλλεται, σε σχέση με τον ανωτέρω λόγο εφέσεως, ότι η κρίση του δικάσαντος δικαστηρίου ότι το εκκαλούν ΝΠΔΔ στερείται εννόμου συμφέροντος για την άσκηση της αιτήσεως ακυρώσεως λόγω της ακυρώσεως της πράξεως χαρακτηρισμού με την αιτιολογία υπαγωγής της επίδικης εκτάσεως στην αναδάσωση του έτους 1934 και λόγω της προβολής μόνο ισχυρισμών αναφορικά με το δασικό χαρακτήρα της εκτάσεως, έρχεται σε αντίθεση προς τα κριθέντα με την απόφαση 4078/2014 του Συμβουλίου της Επικρατείας, με την οποία έγινε δεκτό, μεταξύ άλλων, ότι στις περιπτώσεις κηρύξεως εκτάσεως ως αναδασωτέας, ο δασάρχης οφείλει είτε να απόσχει του χαρακτηρισμού είτε να

περιορισθεί στη διαπίστωση ότι η έκταση έχει κηρυχθεί ως αναδασωτέα και υπάγεται στη δασική νομοθεσία εξ αυτού του λόγου, οπότε και πάλι ο χαρακτηρισμός της ως δασικής νοείται μόνο ως ευθεία απόρροια του χαρακτήρα της ως αναδασωτέας. Στην περίπτωση αυτή, σύμφωνα με τα κριθέντα με την ανωτέρω απόφαση, η πράξη χαρακτηρισμού υπόκειται στην ενδικοφανή διαδικασία ενώπιον των επιτροπών επιλύσεως δασικών αμφισβητήσεων μόνο αν και κατά το μέρος που ο ενδιαφερόμενος αμφισβητεί το γεγονός ότι η έκταση έχει πράγματι κηρυχθεί αναδασωτέα. Εξάλλου, σύμφωνα με το εκκαλούν ΝΠΔΔ, η μη εξέταση ισχυρισμών κατά πράξεων χαρακτηρισμού, λόγω υπαγωγής ορισμένης εκτάσεως στην αναδάσωση του έτους 1934, αντίκειται στις διατάξεις των άρθρων 17, 20 του Συντάγματος και 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ και του άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου, ενόψει των κριθέντων με τις αποφάσεις 4643/2011 και 4644/2011 του Συμβουλίου της Επικρατείας, με τις οποίες έγινε δεκτό, ενόψει της από 10.7.2003 αποφάσεως του Ε.Δ.Δ.Α (Π. και λοιποί κατά Ελλάδα), ότι η Διοίκηση οφείλει να προβεί σε επανεκτίμηση της καταστάσεως που αποτυπώνει η αναδάσωση του έτους 1934, σε περίπτωση επιβολής μέτρου (μεταγενέστερης αναδασώσεως) που επηρεάζει τη θέση ορισμένου αριθμού προσώπων που ισχυρίζονται ότι έχουν ιδιοκτησία στην περιοχή που αφορά η αναδάσωση του έτους 1934. Στην προκειμένη περίπτωση κρίθηκε, κατά τα ήδη εκτεθέντα, ότι το έννομο συμφέρον του εκκαλούντος εξέλιπε μετά την ακύρωση της πράξεως χαρακτηρισμού, στο πλαίσιο της ενδικοφανούς διαδικασίας, λόγω της υπαγωγής της εκτάσεως στην αναδάσωση του έτους 1934, το δε εκκαλούν δεν προέβαλε λόγους κατά της αιτιολογίας αυτής αλλά αμφισβήτησε με την αίτηση ακυρώσεως τον δασικό χαρακτήρα της εκτάσεως. Η κρίση όμως αυτή του δικάσαντος δικαστηρίου έρχεται πράγματι σε αντίθεση προς την προαναφερθείσα νομολογία, δεδομένου ότι, σύμφωνα με αυτήν, ο ενδιαφερόμενος δύναται αφενός να αμφισβητήσει την υπαγωγή ορισμένης εκτάσεως στην αναδάσωση, αφετέρου δε, ειδικώς δε στην περίπτωση της αναδάσωσης του έτους 1934, η οποία, κατά τα ήδη εκτεθέντα, θεωρείται παρωχημένη, να αμφισβητήσει, και το δασικό χαρακτήρα ορισμένης εκτάσεως, υπαχθείσας αρχικώς στην αναδάσωση του έτους 1934, ενόψει μεταγενέστερης εκτιμήσεως της καταστάσεως εκ μέρους της Διοικήσεως, όπως συμβαίνει και στην περίπτωση εκδόσεως πράξεως χαρακτηρισμού. Συνεπώς, η κρινόμενη έφεση ασκείται παραδεκτώς κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 12 παρ. 2 του ν. 3900/2010. Ενόψει δε των ανωτέρω εκτεθέντων, ο προβαλλόμενος λόγος εφέσεως ότι παρίσταται μη νόμιμη η κρίση της προσβαλλόμενης αποφάσεως περί ελλείψεως εννόμου συμφέροντος του εκκαλούντος για την άσκηση της αιτήσεως ακυρώσεως είναι βάσιμος και πρέπει, για το λόγο αυτό να εξαφανισθεί η προσβαλλόμενη απόφαση.

7. Επειδή, μετά την εξαφάνιση της εκκαλουμένης πρέπει, κατά το άρθρο 64 του π.δ 18/1989, να εκδικασθεί η αίτηση ακυρώσεως, για την άσκηση της οποίας δεν απαιτείται η καταβολή παραβόλου.

8. Επειδή, η αίτηση είναι απαράδεκτη κατά το μέρος που στρέφεται αυτοτελώς κατά

της πράξης χαρακτηρισμού, διότι αυτή έχει ενσωματωθεί στην υπ'αριθ. 2/2010 απόφαση της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής Επιλύσεως Δασικών Αμφισβητήσεων, η οποία, ως τελική πράξη εκδιδόμενη κατά την ειδική ενδικοφανή διαδικασία του άρθρου 14 του ν. 998/1979, είναι η μόνη παραδεκτώς προσβαλλόμενη πράξη (ΣΤΕ 4078/2014, 2939/2011, 2799/2002). Κατά τα λοιπά η κρινόμενη αίτηση ασκείται εμπροθέσμως και εν γένει παραδεκτώς.

9. Επειδή, στην υπ'αριθ. 108424/13.9.19341934 απόφαση του Υπουργού Γεωργίας «Περί κηρύξεως ως αναδασωτέας της περιοχής του Λεκανοπεδίου Αττικής» (Β' 133/16.10.1934) ορίζονται τα εξής: «...κηρύσσομεν ως δασωτέαν την περιοχήν του Λεκανοπεδίου Αττικής οριζομένην. Από του Λόφου του αμέσως βορείως της λίμνης Κουμουνδούρου, προς ανατολάς μέχρι της σιδ/κής γραμμής ΣΠΑΠ δια της Σιδ/κής γραμμής μέχρι του σταθμού Άνω Λιοσίων, εκείθεν δια καροδρόμου διερχομένου παρά τον Αγ. Αθανάσιον μέχρι Μενιδίου, εκείθεν δια της σιδ/κής γραμμής Σ.Ε.Κ. μέχρι Μπογιατίου, εκείθεν δια του Δημοσίου δρόμου Μπογιατίου - Αθηνών μέχρι της διακλαδώσεως του δρόμου προς τον Διόνυσον, ον ακολουθεί μέχρι του ορίου Σταμάτας Εκάλης, εκείθεν κατά την έννοιαν του ορίου τούτου ανέρχεται εις την κορυφογραμμήν υψ. 919 εκείθεν δια της κορυφογραμμής υψ. 1110 (θέσις Βαγιάτι) υψ. 1008 (θέσις Ταξιάρχης - Πυρέτα) μέχρι του ρεύματος του διερχομένου δια του Γέρακος. Τούτο ακολουθεί μέχρι των υπωρειών, οπότε εκτρέπεται εις το Μεγάλον Ρεύμα, το απολήγον εις Χαρβάτι. Εκείθεν ακολουθεί τον Δημόσιον Δρόμον μέχρι Σταυρού, εκείθεν τον δρόμον Λιόπεσι μέχρι του κτήματος Πρίφτη, οπόθεν ακολουθεί τα ορόσημα της Ανατολικής πλευράς του Υμηττού μέχρι Χαλιδούς, εκείθεν ανέρχεται δια του δρομίσκου μέχρι της κορυφογραμμής οπόθεν εκτρέπεται προς νότον και δια των υψ. 507, 454, 774 (θέσις Ξεροβούνι) 725 (θέσις Ραψάνα) 640 (θέσις Κιάφα Δρίζι) 630 (θέσις Σταυραετός) 195 (θέσις Κίτσι) 230 (θέσις Βαρικό) μέχρι του ακρωτηρίου Λομβάρδα, εκείθεν ακολουθεί την θάλασσαν μέχρι της λίμνης Κουμουνδούρου οπόθεν και ήρξατο. Εξαιρούνται της αναδασώσεως α) οι χώροι οι περιλαμβανόμενοι εντός των μέχρι σήμεραν εγκεκριμένων σχεδίων πόλεων και συνοικισμών πλην των εδαφών επί των οποίων δι'ειδικών Υπουργικών αποφάσεων ή διαταγμάτων έχει επιβληθή η αναδάσωσις. β) Άπασαι αι καλ/μέναί γαίαι γεωργικώς και δενδροκομικώς, αγροικίαι, βιομηχανικαί και λοιπαί εγκαταστάσεις μετά των περιοχών των και γ) εκτάσεις ανήκουσαι εις ιδιώτας γυμναί ή υπο φρυγάνων καλυπτόμεναι σχεδόν επίπεδοι ή με κλίσιν μέχρι 40%».

10. Επειδή, όπως έχει κριθεί, (ΣΤΕ 3758/2015, 5439/2012, 106/2014), εφόσον ορισμένη έκταση έχει ήδη κηρυχθεί ως αναδασωτέα, τα όργανα, στην αρμοδιότητα των οποίων ανήκει ο χαρακτηρισμός εκτάσεων κατά το άρθρο 14 του ν. 998/1979, δεσμευόμενα από την μη ελεγχόμενη πάντως παρεμπιπτόντως πράξη αναδάσωσης, οφείλουν είτε να απόσχουν από την έκδοση πράξεως χαρακτηρισμού είτε να περιορισθούν απλώς στη διαπίστωση ότι η συγκεκριμένη έκταση έχει κηρυχθεί αναδασωτέα και, ως εκ τούτου αυτού αποτελεί δασική έκταση. Όπως, όμως, έχει κριθεί, (ΣΤΕ 3758/2015,

106/2014, 3758/2012 πρβλ αποφάσεις του Ε.Δ.Δ.Α. Π. και λοιποί κατά Ελλάδα, 10.4.2003, αρ. 46372/99 και Κ. κλπ κατά Ελλάδα, 8.7.2004, αρ. 66742/01), στον κανόνα αυτό δεν εμπίπτει η προαναφερθείσα απόφαση του Υπουργού Γεωργίας, η οποία εκδόθηκε σε πολύ παρωχημένο χρόνο και αφορά ευρύτατες εκτάσεις του λεκανοπεδίου Αττικής, εξαιρουμένων, μάλιστα σημαντικών κατηγοριών εκτάσεων οριζομένων κατά τα γενικά τους χαρακτηριστικά («χώροι...περιλαμβανόμενοι εντός των μέχρι σήμερα εγκεκριμένων σχεδίων πόλεων...», «άπασαι αι καλλιεργημένα γαίαι γεωργικώς και δενδροκομικώς») και χωρίς παραπομπή σε διαγράμματα. Επομένως, η κατά την κρίση της Διοίκησης υπαγωγή ορισμένης εκτάσεως στην ως άνω αναδασωτική πράξη του 1934 δεν κωλύει το χαρακτηρισμό της εκτάσεως αυτής με τη διαδικασία του άρθρου 14 του ν. 998/1979 (ΣτΕ 3758/2015, 106/2014, 5491/2012, 2208/2011).

11. Επειδή, όπως έχει κριθεί, καθ'ερμηνεία του άρθρου 3 του ν. 998/1979 (Α' 289), όπως ίσχυε μετά την αντικατάσταση των παραγράφων 1-5 αυτού με το άρθρο 1 παρ. 1 του ν. 3208/2003 (Α' 303) και του άρθρου 14 του ίδιου νόμου, η απόφαση του δασάρχη και των οικείων επιτροπών σχετικά με το χαρακτήρα ορισμένης εκτάσεως ως δάσους ή δασική εκτάσεως ή μη πρέπει να είναι ειδικώς αιτιολογημένη, με την περιγραφή της μορφολογίας του εδάφους, του είδους της συνθέσεως, της πυκνότητας και των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών της βλαστήσεως, η αιτιολογία δε αυτή μπορεί να συμπληρώνεται και από τα λοιπά στοιχεία του φακέλου (ΣτΕ 4933/2014, 4436/2014, 2937/2014). Εξάλλου, όπως έχει κριθεί, κρίσιμη για τη συγκρότηση της έννοιας του δάσους και της δασικής εκτάσεως είναι η οργανική ενότητα της δασικής βλαστήσεως (δενδρώδους ή θαμνώδους), η οποία προσδίδει στην έκταση την ιδιαίτερή της ταυτότητα ως δασικού οικοσυστήματος. Νομικώς η ενότητα αυτή δύναται να συνάγεται από τα χαρακτηριστικά της άγριας ξυλώδους βλαστήσεως, τα οποία περιγράφονται στα στοιχεία του φακέλου (ΑΕΔ 27/1999, ΣτΕ 2937/2014, 4247/2009).

12. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση, οι λόγοι της οποίας αναπτύσσονται με το από 2.4.2014 υπόμνημα του εκκαλούντος, προβάλλεται ότι η επίδικη έκταση δεν περιλαμβανόταν στην αναδάσωση του έτους 1934 διότι ενέπιπτε στις εξαιρέσεις αυτής, καθώς εμφάνιζε κλίση μικρότερη του 40%, περαιτέρω δε ότι η ευρύτερη έκταση, η οποία δεν είχε καεί, εκχερσωθεί, ισοπεδωθεί ούτε είχε υπάρξει απόθεση μπάζων, ήταν, σύμφωνα με παλαιές και πρόσφατες αεροφωτογραφίες και εκθέσεις φωτοερμηνείας, βραχώδης και γυμνή από οποιαδήποτε βλάστηση. Όπως προκύπτει από το περιεχόμενο της υπ'αριθ 2/2010 αποφάσεως της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής Επιλύσεως Δασικών Αμφισβητήσεων που παρατίθεται ανωτέρω, η Επιτροπή προέβη νομίμως, καταρχήν, σύμφωνα με τα εκτεθέντα στη δέκατη σκέψη, σε επανεκτίμηση της κατάστασης στην περιοχή και ειδικότερα του δασικού χαρακτήρα αυτής. Πλην η σχετική κρίση της Επιτροπής στηρίχθηκε σε μη νόμιμα στοιχεία. Στηρίχθηκε, ειδικότερα, στο ότι η επίμαχη έκταση περιλαμβάνεται στην αναδάσωση του 1934 και

στο ότι αυτή δεν εμπίπτει σε κάποια από τις εξαιρέσεις της αποφάσεως κηρύξεως της αναδασώσεως, στους χάρτες του έτους 1884 του Kaupert, καθώς και στη συνταχθείσα από το τότε Δασαρχείο Αττικής, κατά τη δεκαετία του 1930, διαχειριστική έκθεση του διακατεχόμενου Μοναστηριακού Δάσους Σκαραμαγκά, δηλαδή σε στοιχεία αναγόμενα σε χρόνο παρωχημένο. Περαιτέρω, η κρίση της ανωτέρω αποφάσεως της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής, σε σχέση με το δασικό χαρακτήρα της περιοχής, στηρίχθηκε στη μορφή της επίμαχης εκτάσεως διαχρονικά, όπως αυτή αποτυπώνεται στις αεροφωτογραφίες του έτους 1937, 1945 έως 1984, χωρίς ωστόσο να αιτιολογείται με τον τρόπο αυτό ο δασικός χαρακτήρας της εκτάσεως, δεδομένου ότι με την ανωτέρω απόφαση συνομολογείται κατ'ουσίαν ότι κατά το έτος 1937, η έκταση είχε απλώς οριακά δασικό χαρακτήρα, σε ποσοστό άνω του 15%, ενώ ήδη από το 1945 και μετά, δηλαδή πολύ πριν το Σύνταγμα του 1975, δεν είχε δασική μορφή, ήδη δε, κατά το χρόνο εκδόσεως της ανωτέρω, προσβαλλομένης με την κρινόμενη αίτηση, αποφάσεως η έκταση καλυπτόταν από μπάζα. Περαιτέρω, η κρίση περί του δασικού χαρακτήρα της επίμαχης εκτάσεως δεν δύναται να στηριχθεί ούτε στις χορηγηθείσες άδειες επεμβάσεως στη γύρω περιοχή, που μνημονεύει η απόφαση της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής, οι οποίες δόθηκαν ως επί δασικών εκτάσεων (άρση αναδάσωσης Δ/1228/1995, άδεια κατάτμησης για την κατασκευή νεκροταφείου Σχιστού, για τη διέλευση αγωγού φωταερίου, έγκριση για κατασκευή βιοτεχνικού πάρκου στην ΕΤΒΑ και διαμετακομιστικού σταθμού απορριμμάτων, έγκριση για δημιουργία πάρκου αναψυχής), δεδομένου ότι η εγκρίσεις αυτές αφορούν, πάντως, άλλες γειτονικές εκτάσεις και όχι την επίμαχη, η οποία είναι αυτοτελής έκταση μεγάλου εμβαδού, η οποία μπορεί και πρέπει να κριθεί με βάση τα δικά της χαρακτηριστικά. Με τα δεδομένα αυτά δεν αιτιολογείται η κρίση της προσβαλλόμενης πράξεως σε σχέση με το δασικό χαρακτήρα της επίμαχης εκτάσεως, όπως βασιμώς προβάλλεται.

13. Επειδή, κατόπιν τούτων, η κρινόμενη αίτηση πρέπει, για τον ανωτέρω λόγο, να γίνει δεκτή και να ακυρωθεί η απόφαση 2/2010 της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής Επίλυσης Δασικών Αμφισβητήσεων, ενώ παρέλκει ως αλυσιτελής η εξέταση των υπολοίπων λόγων ακυρώσεως.